

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 75.503 van 31 juli 1998
in de zaak A. 49.457/X-4735.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat E. FLAMAND,
kantoor houdende te ANTWERPEN - DEURNE,
SINT-ROCHUSSTRAAT 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en zijn echtgenote XXX op 10 december 1992 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van 24 september 1992 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hen als vluchteling te erkennen;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 23 januari 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en de laatste memorie van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 3 februari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 maart 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
E. FLAMAND, die verschijnt voor verzoekers, en van
Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat verzoeker en zijn
echtgenote beiden van Chileense nationaliteit, op 25
juli 1990 in België zijn binnengekomen en vijf dagen
later om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling
vragen; dat deze aanvragen op 19 juli 1991 door de
Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de
staatlozen worden verworpen; dat wat verzoeker
betreft, de afwijzing steunt op volgende gronden :

"Naar hij beweert zou hij in zijn geboorteland
problemen hebben gekend sinds zijn schoonvader in
augustus 1988 asiel zocht in België. Regelmatig zou
hij door de politie zijn lastiggevallen, waarbij
deze informeerde naar het lot van zijn schoonvader.
Ze dreigde daarbij met een arrestatie.

Uiteindelijk culmineerde zijn moeilijkheden in
een gedwongen ontslag en idem afstand van al zijn
sociale rechten.

Merkwaardig in het relaas van betrokkene is het
feit dat zijn problemen met de overheid ernstiger

vormen aannemen naarmate het democratisch proces in zijn geboorteland vordert. Een verrassend gegeven, zeker als men weet dat na de installatie van de nieuwe president heel wat belangrijke ex-opposanten van het Pinochet-regime naar Chili terugkeerden.

Totaal ongeloofwaardig is echter het verhaal van het gedwongen ontslag. Het is immers uit te sluiten dat een buitenlandse (Canadese) firma zou toegeven aan druk vanuit een hoek die min of meer opereert tegen de principes van het nieuwe democratische regime.

Om al deze redenen laten de elementen van het dossier niet toe te besluiten dat betrokkene zijn geboorteland verliet uit vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.";

dat wat verzoekster betreft, de Commissaris-generaal erop wijst dat deze haar aanvraag verbindt aan de aanvraag van haar man; dat beide verzoekers tegen de verwerping van hun asielaanvragen op 9 augustus 1991 hoger beroep aantekenen bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat deze beroepen worden opgeroepen op de zitting van 31 maart 1992; dat op deze zitting verzoekers verschijnen bijgestaan door hun raadvrouw; dat op 24 september 1992 de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissingen neemt, waarbij de beroepen ongegrond worden verklaard en de erkenningen van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens worden geweigerd; dat de beslissing, waarbij het hoger beroep van verzoeker wordt verworpen, als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat appellant stelde dat hij vanaf zijn huwelijk in november 1986 met XXX, deelde in de moeilijkheden die zijn schoonouders te beurt vielen, ten gevolge van de vroegere vakbondsactiviteiten van zijn schoonvader, N. A. C.;

Overwegende dat appellant in 1988 zijn werk in een mijnbouwgroeve zou hebben opgezegd om reden van verdenkingen van deelname aan aanslagen die op hem zouden rusten omdat hij beroepshalve met springstoffen zou hebben gewerkt;

Overwegende dat hij in mei 1990 ontslagen zou zijn geworden bij een Canadees bedrijf in zijn land van herkomst, omdat hij naar zijn beweringen tijdens een syndicale vergadering bepaalde

bedenkingen zou hebben geuit omtrent
werkomstandigheden, loonsverhoging, medische
verzorging, ...;

Overwegende dat vooreerst moest worden
vastgesteld dat appellant op geen enkel ogenblik
politiek actief was;

Overwegende dat niet kan worden aangenomen dat
het ontslag van appellant in 1988 uit de mijnbouw
ingegeven was om de verduisteringen van
terroristische activiteiten van zich af te werpen;

Overwegende dat aan zijn verklaringen met
betrekking tot zijn ontslag in 1990 bij een
Canadees bedrijf om reden van het uiten van zijn
opinie nopens de leef- en arbeidsomstandigheden
geen geloof kan worden gehecht;

Overwegende tot slot dat de politieke toestand
in het land van herkomst van appellant dermate is
gewijzigd dat, in acht genomen wat voorafgaat, niet
kan aangenomen worden dat er in hoofde van
appellant een vrees voor vervolging aanwezig is als
bedoeld in artikel 1, par. A, al. 2 van het Verdrag
van Genève van 28 juli 1951";

dat de beslissing, die verzoekster betreft, steunt op
volgende redengeving :

"Overwegende dat uit de verklaringen van
appellante blijkt dat de reden van het vertrek uit
haar land van herkomst, steunt op de beweerde
moeilijkheden van haar echtgenoot, XXX;

Overwegende dat bij beslissing dd. 24 september
1992 van de Vaste Beroepscommissie in hoofde van
deze laatste, geen gegronde vrees voor vervolging
in de zin van artikel 1, par. A, al. 2 van het
Verdrag van Genève van 28 juli 1951 werd
weerhouden;

Overwegende dat derhalve in acht genomen wat
voorafgaat, bedoelde vrees ook in hoofde van
appellante niet kan worden aangenomen";

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat de verwerende partij
opwerpt dat het verzoekschrift als onontvankelijk moet
worden afgewezen omdat twee onderscheiden beslissingen
nopens twee onderscheiden asielaanvragen ter
betwisting staan in één en hetzelfde verzoekschrift;

Overwegende dat, zo een goede rechtsbedeling vereist dat in beginsel slechts één vordering per verzoekschrift wordt ingediend, van dat beginsel mag worden afgeweken indien de vorderingen zo nauw met elkaar verbonden zijn dat, indien er afzonderlijke verzoekschriften voor ingediend waren, deze door de Raad van State zouden kunnen worden samengevoegd; dat in het voorliggende beroep de echtgenoten XXX en XXX opkomen tegen de weigering om hen als vluchteling te erkennen; dat tijdens de asielprocedure verzoekster haar aanvraag aan die van haar echtgenoot verbond; dat de afwijzende beslissing, die ten aanzien van verzoekster werd genomen, steunt op de niet-erkenning van haar echtgenoot; dat beide vorderingen onderling zo nauw verbonden zijn dat, indien ze afzonderlijk waren ingesteld, het wenselijk ware geweest ze wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten; dat de exceptie van onontvankelijkheid moet verworpen worden;

3. Over de gegrondheid van het beroep van eerste verzoeker.

Overwegende dat verzoeker een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 97 van de Grondwet, thans artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet; dat in het tweede onderdeel van het eerste middel verzoeker onder meer aanvoert dat de te zijnen opzichte genomen beslissing gebrekkig is gemotiveerd, doordat de stijlformules "niet kan worden aangenomen" (i.v.m. het zogenaamd opzeggen van zijn werk in een mijnbouwgroeve) en "geen geloof kan worden gehecht" (i.v.m. het ontslag bij de Canadese firma) geen motiveringen zijn, dat nergens wordt verduidelijkt

waarom zijn verklaringen niet kunnen worden aangenomen en waarom er geen geloof kan worden aan gehecht;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Vaste Beroepscommissie verwijst naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat deze er zich over verwonderde dat de moeilijkheden van verzoeker toenamen in een periode van politieke democratisering, dat hij er bovendien op wees dat heel wat belangrijke opposanten van het PINOCHET-regime naar Chili terugkeerden sinds de installatie van de nieuwe president, vaststelling die strijdig is met de bewering van verzoeker als zou hij ingevolge de vroegere vakbondsactiviteiten van zijn schoonvader moeilijkheden hebben ondervonden, en dat de Vaste Beroepscommissie op zeer uitvoerige wijze is ingegaan op de beweringen van verzoeker, maar stelde dat niet kon worden aangenomen dat zijn ontslag in 1988 ingegeven was om de verduisteringen van terroristische activiteiten van zich af te werpen, terwijl evenmin geloof kon gehecht worden aan zijn verklaringen m.b.t. zijn ontslag in 1990 bij een Canadees bedrijf omwille van het feit dat hij zijn opinie zou geuit hebben nopens de leef-en arbeidsomstandigheden, zoals hij blijkbaar ter zitting verklaarde;

Overwegende dat verzoeker hierop repliceert dat uit de verwijzing naar de beslissing van de Commissaris-generaal ten onrechte wordt afgeleid dat de Vaste Beroepscommissie de motivering van de beslissing van de Commissaris-generaal overneemt, dat de verwerende partij zich niet in de plaats van de Vaste Beroepscommissie kan stellen om de beslissing van deze laatste te motiveren, dat de uitspraak van de Vaste Beroepscommissie een afzonderlijke, zelfstandige beslissing is, die haar

eigen motivering moet hebben, en dat de zogenaamde uitvoerige motivering in werkelijkheid neerkomt op de overwegingen dat de verklaringen van de asielzoeker "niet kunnen worden aangenomen" en dat "er geen geloof kan worden aan gehecht";

Overwegende dat verzoeker beweerde als gevolg van de vroegere vakbondsactiviteiten van zijn schoonvader, die in 1988 naar België was gevlucht, herhaaldelijk door de veiligheidsdiensten te zijn bedreigd en lastig gevallen, wat uiteindelijk resulteerde in een gedwongen ontslag in 1990 waarna hij met zijn gezin Chili zou zijn ontvlucht; dat uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat zijn asielaanvraag werd verworpen omdat zijn verhaal op een paar cruciale punten -met name het opzeggen van zijn werk in 1988 en zijn gedwongen ontslag in 1990- ongeloofwaardig overkwam; dat de Vaste Beroepscommissie aldus oordeelde dat "niet kon worden aangenomen dat het ontslag in 1988 ingegeven was om verdenkingen van terroristische activiteiten van zich af te werpen" en dat "aan zijn verklaringen met betrekking tot het ontslag in 1990 (...) geen geloof kon worden gehecht"; dat de Vaste Beroepscommissie echter in het geheel niet toelicht waarom het verhaal in verband met het ontslag in 1988 niet kan worden aangenomen en ook geen enkel gegeven verstrekt ter verantwoording van haar zienswijze dat de verklaringen in verband met het ontslag in 1990 niet geloofwaardig zijn; dat bij ontstentenis hiervan het onduidelijk is waarop het oordeel van de Vaste Beroepscommissie omtrent het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker is gesteund en het derhalve niet mogelijk is de juistheid van dit motief na te gaan; dat men uit de loutere verwijzing in de aanhef van haar uitspraak naar de in eerste aanleg genomen beslissing niet kan afleiden dat de Vaste

Beroepscommissie de door de Commissaris-generaal aangevoerde redenen tot verwerping van de aanvraag tot de hare heeft gemaakt; dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij laat gelden, de gemotiveerde beslissing van de Commissaris-generaal bijgevolg niet kan ingeroepen worden om de beslissing van de Vaste beroepscommissie te verantwoorden; dat de motivering luidens welke de verklaringen van de asielaanvrager "niet kunnen worden aangenomen" en "er geen geloof kan aan worden gehecht" te algemeen en te vaag is om de Raad van State in staat te stellen zijn controle op de rechtmatigheid van de motieven uit te oefenen; dat meer bepaald dergelijke summiere redengeving niet toelaat na te gaan of de asielaanvraag om rechtens aanvaardbare redenen werd afgewezen; dat de bestreden beslissing niet naar behoren met redenen is omkleed; dat het tweede onderdeel van het middel gegrond is;

4. Over de gegrondheid van het beroep van tweede verzoekster.

Overwegende dat als gevolg van de vernietiging van de voor verzoeker genomen beslissing ook de voor verzoekster getroffen beslissing moet worden vernietigd, daar de beslissing van verzoekster immers steunt op de niet-erkenning van verzoeker als vluchteling,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden de beslissingen van 24 september 1992 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt

geweigerd Aroldo RIVERA CARVAJAL en Maria Dolly AGUILAR
ESPINOZA als vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van bovenvermelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissingen.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op éénendertig juli 1900 achtennegentig, door :

de HH. D. VERBIEST,

K. VANHOUTTE,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. VERBIEST.